

свешти Пајсије Свештогорац
О ИСТОЧЊАЧКИМ УЧЕЊИМА

Индуси, мада су интелигентан народ, мада имају немиран дух и много срца, баве се некаквом тобожњом филозофијом, преварама, лажима и магијама. Европљане погубљују својим теоријама. И видиш, њихове вође су ухрањени и јаки као бикови а остали тамо умиру од глади! Долазе и овамо, у Грчку и залуђују народ нирваном, ленствовањем и сеобом душе... Користе, међутим, у својим књигама неке одломке из Светог Писма, из Добротољубља, из дела Светих Отаца и тако привлаче народ. У стара времена није могло да се деси да православни поверују у хиндуистичке теорије! Сада, како то да кажем, чак и неки разумни људи подржавају такве бесмислице и дају на то сав свој новац. Хиндуизам је на нео велику штету.

Православље поседује чудо и благодат Божију. Хиндуизам има магију и филозофију. Замењује чудо магијом и благодат Божију филозофијом. Ђаво гуруима, маговима и другима даје извесне моћи, зато што му дају повода. Тако могу да чине нека тобожња „чуда“, а да друге, који их гледају, задивљују.

У моменту када човек види да онај ко чини та такозвана „чуда“ не заједничари ни на какав начин са Христом, треба да му буде јасно да је све што чини опсена ђаволова, да ђаво не уме никада да говори истину, него само лаже и да се подсмева створењима Божијим. Сви они који су добронамерни и само мало су се, претходно, упознали са православљем, не верују томе, јер виде да живот магова није чист, да је наopak, док у православљу могу да нађу чист живот и узвишеност. Налазе љу-

де који поседују светост и чине истинска чуда.

У православљу доброта је израз љубави човека према Богу и према ближњему. Сви други облици доброте који се могу срести код припадника других религија, варалица и осталих, не поседују духовне особине у Христу, већ могу да поседују некакве добре људске особине. Онај ко живи исправним православним животом поседује смирење, љубав и даје се свом пуноћом за ближњег, жртвује се. А подвиг, пост и бдење, опет, чини из љубави према Богу, а не да би осетио неко задовољство, или пријатност.

Христос је дошао у свет да би био распет, из љубави према Свом створењу. Прво је био распет, а потом је васкрсао. Веомо је ниско да неко иште духовна задовољства – друга је ствар ако му је Христос дао да куша небеску сладост. Са друге стране, они који се баве, примера ради, хиндуистичком филозофијом, јогом и слично, еве што чине, чине са циљем да постигну некакво тобожње „духовно стање“, некакву „екстазу“, да осете наладу или да буду нешто више од других људи, а да се при томе не занимају за друге.

Претпоставимо да се један хиндуиста нађе на морској обали и да се преластио медитацијом. Ако се у то време неко нађе у мору, у опасности, и дозива у помоћ, он ће остати савршено равнодушан, неће се ни померити са свог места, како себе не би лишио насладе коју осећа. Међутим, када би се на његовом месту нашао православни монах у молитви, оставио би бројаницу и баццио би се у море да би га спасао..

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДЕВЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свети Емилијан Исповедник, преп. Зосим Тумански
свети Мирон Чудотворац, преподобни Григоије Синаит
Мш. 14, 22 - 34, зч. 59; 1Кор. 3, 9 - 17, зач. 128;

свештеник Павле (Тумеров)

БРАЧНИ КОНФЛИКТИ

Брачни живот, нажалост, није непрестани празник живота, „необузданост очију и поплава осећања“. У свакој породици има и кризних периода, и сукоба и неразумевања. Али важно је имати на уму да су све то привремене појаве. Прживети те тешке тренутке можете само ако се снабдете стрпљењем и пажњом према другоме. Нећемо разматрати ситуације када међу супружницима више ништа није остало и они су донели коначну одлуку да се растану. Било шта ту саветовати је тешко, преостаје нам само да се молимо за њих. Али најчешће се догађа да оба супруга притиска настала ситуација и они хоће помирење, али не знају како да то учине. Боље спречити него лечити, то је свима познато. Љутњу, гнев и пребацивања треба пресецати у себи на самом почетку. Не треба чекати да се све заоштри до крајњих граница. Како каже апостол Јаков, Тако је и језик мали уд, а хвали се да је велики. Гле, малена ватра, како велике ствари запали! Језик је ватра, свет неправде (Јак. 3, 5-6). Понекад после бурне препирке, када човек по-

чиње да се стиди због свега онога што је рекао у љутњи, схвата: скупља је била дара него мера. Све се то могло избећи, уздржавши се и призвавши снагу воље у помоћ.

Имао сам прилике да чујем признања људи који се налазе у дуготрајном породичном сукобу, како су они, кажу, ступили у брак без љубави и сада се муче. Љубав је свакако постојала. Изврсно се сећам тих људи у раном периоду, када су били љубазни и нежни један према другоме. Али они нису успели да сачувају оно што је било и све оно добро брзо је заборављено. Дрво љубави захтева свакодневно заливање. Такви супружници треба веома добро да размотре своје односе. Мирно да разјасне шта за сваког од њих представља идеал породичне среће, те да, користећи све оно добро што је било, почну да граде поново. И љубав ће се сигурно вратити ако сами људи то хоће. Јер нама је заповеђена љубав чак и према непријатељу.

Такозване кризе у породици догађају се из два разлога: 1) или муж и жена нису о могли да се прилагоде једно другоме; 2) или нису успели да

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

сачувају оно што је било. Прва врста кризе се, по правилу, догађа у првим годинама живота у браку. „Са чиме се може изједначити породица? Замислимо два камења, оштра и тврда. Док се они међусобно не додирују, рекло би се да је све добро, један другог не дотиче. Али ако их ставиш у врећу и протресеш јако и дуго могуће су две варијанте: или се камење изгача и више не рађава једног друго, или остаје са својим оштринама и тада се цепа врећа и камење излеће из ње. Врећа је породица. Или се супружници кроз мала пожртвовања прилагођавају један другоме, или се разилазе у мржњи један према другоме“ пише свештеник Илија Шугајев у својој књизи Једном за цео живот.

Друга врста породичних криза повезана је са променама у начину живота и са старењем. Или сами супружници, или се њихов живот на неки начин мења и људи не могу увек да се престоје, да се навикну на те промене. То јест, појављује се ново искушење, а муж и жена за њега нису спремни, не могу да сачувају оно добро што је било. У кризним периодима породични живот трпи промену. На пример, расту деца, излећу из гнезда. Супружници морају да се навикавају на то ново стање, понекад морају поново да се прилагођавају, да се уче да воле једно друго. Али, како су говорили древни Латини „ко је упозорен тај је наоружан“. И ко је спреман на тешкоће, лако их може савладати.

Већ сам помињао да конфликти у породици настају углавном из два разлога: 1) због тога што неко „вуче покривач на себе“ и неће да почне сам да се исправља; 2) због недостатка жеље да било шта мења.

Поменућу и трећи разлог: невештину супруга да разумеју једно друго. На пример, жена се жали да се муж јако променио, престао је да јој поклања пажњу, долази с посла и седе испред телевизора. Она би хтела бригу и нежност и њој се чини да они имају сасвим различите представе о породици.

Ево шта одговара психолог А. В. Курпатов:

„Ви кажете да ви и муж имате различите представе о породици. А знате ли ви какве су његове представе? Ви морате знати како (у сликама) ваш муж види вашу идеалну породицу. Управо идеалну, не с вама, него уопште. Каква она мора бити? Изведите га на тај благодан и искрени разговор, сазнајте, Сасвим је могуће да се његове представе о идеалној породици не разликују сувише од ваше. Али, шта мислите, зна ли он како ви видите вашу идеалну породицу? Сумњам. Пре ће бити да он 'није у току'. И када дође код вас до отворености, има смисла и њему то ставити на знање. Само у случају ако у вашим идеалним (замишљеним) моделима породице ви и муж можете да нађете заједничке додирне тачке, постоји шанса за обнављањем нормалних и хармоничних односа. Одмах вас упозоравам: тражење тих 'додирних тачака' мора да се одвија без оптужби, претњи, уцена, увреда, оштрих израза и задржавања на ситницама. Међу коровом и плевом ви треба да пронађете зрна – здрава зрна која су у стању да дају изданке. Из прошлости се може узети оно најбоље, у будућност се може гледати оптимистички, једно друго може и треба подржавати – и тада ће 'реконструкција' бити од користи: и брак ће

се обновити, и себе нећете изгубити“.

Ми често очекујемо од човека нешто и јако се љутимо ако он то не наслућује а снебивамо се да му кажемо. Преостаје ми да додам да отворени разговор мора бити врло искрен и миран, нипошто не почињите било шта у стању беса, јер ће бити само још горе!

Нико не оспорава да бес, гнев и потиштеност јако сметају у браку и човек треба да се труди да промени свој карактер боље, првенствено ради себе.

Злочин је мислити на своје спасење на рачун туђег хлеба, или туђих суза, или туђих јабука. Вазда исти злочин, разног степена – од 1 до 1000 – а истог имена: егоизам. Ниједна створена ствар на земљи нема више маски него нестворени људски егоизам. Нема хаљине, у коју се он не облачи; нема куће, у којој он не станује, нити храма, који он није обесветио својим присуством, својом молитвом, ни лепоте, коју није наружио, ни језика којим се није послужио, ни средства, којим се није борио – ни разочарења, које није доживео.

свешти владика Николај

Човек који одбија да било шта промени у себи ризикује да остане сам. Грех који ми чинимо усмерен је прво против нас самих.

Догађа се да супружници болно рађавају једно друго, тако да је врло тешко опростити. Чуо сам овај савет: ако никако не можеш да опростиш човеку, замисли да га сахрањујеш и да треба да приђеш сандуку и даш последњи целив. Једном ми је дошла жена и жалила ми се на мужа који ју је јако вређао. Говорила је да је спремна да се већ разведе од њега. Након два дана он је преминуо у најбољим годинама од срчаног удара. Бол ове жене није имала граница.

А сада ћемо мало поразговарати о типовима карактера. Они су свима познати: колерик, сангвиник,

флегматик и меланхолик. Често се у брачној вези спајају људи потпуно различитих темперамената. То није лоше, они могу једно друго допуњавати. Али се догађа да то постаје узрок неразумевања. Супружници који једно друго воле морају да размотре какав је тип карактера њега и његове половине.

Мужа са емоционалним и напратним карактером може љутити то што жена – флегматик врло мирно реагује на његове јаке емоције. Али у дубини душе она можда пати и

осећа све далеко дубље и јаче. Једноставно треба умети то схватити према неким одређеним знацима. Наравно, то не долази одмах.

Врло често се може видети како брижне жене, љуте због ћутљивог мира мужева, ухвате се за неку ситницу и бескрајно је „тестеришу“. Када се нервирамо због ситнице и не можемо да се зауставимо од комарца се прави магарца.

Нико не може саветовати како треба деловати на ближње. Чак и психотерапеути само помажу да се „промене наше сопствене емоционалне реакције на овај или онај догађај“. Човекова психа се не може преправити. Ако се ми сами променимо, видећемо да ће нам и други кренути у сусрет.